

Περὶ ἐσωχάδων.
(Ms 2316, f. 361 b)

(F. 362 a) Ὁ ἔχων ἐσωχάδας: ἔρχεται ὁ ἀσθενῶν καὶ προσπίπτει ἐπὶ ἀνατολὰς, καὶ πατεῖ τοῦτον ὁ ἱερεὺς μὲ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, [καὶ] ἐπεύχεται οὕτως: «Χαῖρε, σελήνη, γ', χαιρετίζω σε, σελήνη· ὀρκίζω σε εἰς τὸν κελεύσαντά σε γεννηθῆναι, καὶ τὸν ἀναστάντα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεὸν, ὀρκίζω σε εἰς τὸ δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου· ὀρκίζω σε εἰς τὸ ὠμοφόριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἵνα ψύξης ἐσωχάδαις, ἐξωχάδαις αἱματώδεις καὶ ἐντεροχάδας καὶ τὸ ροχίν. Ἐγὼ εὐχομαι καὶ ὁ Χριστὸς τὴν υἰεὶαν παρέχει. Πλάκα ἢ χώρα, ἄμμος ὁ σπόρος, κάμπος τὸ ζεῦγος· ὡς οὐκ ἂν ἐβλάστησεν καρπὸν ἐκ τῆς πλάκας ὁ ἄμμος, μηδὲ ὧδε ἐσωχάδας ἢ ἐξωχάδας αἱματώδεις καὶ ἐντεροχάδαις καὶ τὸ ροχίν ἀναφύει ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ δεῖνος· ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς [τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν]».

Émile Legrand (επιμ.), *Bibliothèque grecque vulgaire*, τ. 2, Maisonneuve et Cie, Παρίσι 1881, σ. ix-xxiv.